

v pořádku, protože jsem ji měla nablízku a mohla jsem na ni tak trochu dohlížet – možná více, než jsem si připouštěla. Často jsem si říkala, že je to ideální, mít ji vedle sebe a pod jakousi neformální kontrolou. Moje sestra byla vždy úplný opak mě. Když jsem byla malá, snila jsem o tom, že budu umět nádherně zpívat a hrát na klavír. Avšak můj hudební sluch byl, jak to říct, spíš hluchý než hudební. Ona však měla talent, který jsem jí tiše záviděla. Její hlas byl jako z pohádky, ale nikdy se tím nechtěla chlubit a raději si zpívala jen tak pro sebe. Zatímco já jsem každou volnou chvíli trávila venku s přáteli, ona se zavírala do svého pokoje s knihami a studovala. Byla to taková tichá intelektuálka, která se ztrácela ve světě příběhů a vědomostí. V dospělosti se naše životy příliš nezměnily. Já byla stále ta společenská duše, která hledala inspiraci všude kolem, a ona hledala moudrost na stránkách knih a v tichých rozjímáních.

Náš otec na nás obou zanechal své stopy, každá z nás s tím bojovala po svém. Já jsem se rozhodla s těmito důsledky definitivně skoncovat. Věřila jsem, že tvrdá práce na sobě mě osvobodí od všech stínů minulosti. Ale možná jsem právě kvůli tomu přehlížela, že se moje sestra potýká se stejnými démony. Možná jsem se soustředila příliš na sebe a málo na ni.

Naše cesty se moc nerozcházel, ale naše sny a způsoby, jakými jsme se snažily žít své životy, byly zcela odlišné. Přestože jsme si byly

blízké, každá z nás měla svůj vlastní malý vesmír, ve kterém hledala odpovědi a útěchu. Nakonec jsem si uvědomila, že jsem se sice snažila být lepší, ale možná jsem přitom zapomněla, že i ona potřebuje někoho, kdo ji bude vnímat a chápat.

Když jsem se poprvé postavila před otce jako skála a bránila svou, mamčinu i sestřinu čest, pocítila jsem svoji vnitřní sílu. Střet s otcem byl jedním z těch osudových setkání, která vám otevrou oči a ukážou vám, jak moc jste schopní. Stál přede mnou otec, který pro mě vždy představoval ztělesnění strachu a autority, ale tentokrát to bylo jiné. Už jsem nebyla tou malou holčičkou, která se schovává za matčinou sukní. Byla jsem ženou, která se dokáže postavit za své blízké a za to, co je správné. Moje odhodlání nenechat ho, aby nám dále ubližoval, bylo natolik silné, že jsem v tu chvíli zapomněla na svou muší váhu a po celou dobu měla výraz přinejmenším Gladiátora. Všechny ty roky, kdy jsem se cítila bezmocná a zranitelná, se v té chvíli rozplynuly jako pára nad hrncem. Pocit síly, který mnou proušel, byl osvobozující a uvědomila jsem si, že už se nikdy nechci cítit jinak. S otcem jsem se tehdy viděla naposledy. Moje odhodlání zapomenout na něj a už nikdy se k němu nepřiblížit bylo silné. Bylo to jako zavřít za sebou těžké dveře a vědět, že se už nikdy neotevrou. Vzpomínky na něj, které mě dříve pronásledovaly, jsem pohřbila spolu se všemi společnými fotkami.